

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

DOI: 10.34015/2523-4552.2022.4.04

УДК: 351.74

Голинська Л. О.,

слідчий відділу розслідування особливо

тяжких злочинів слідчого управління

ГУНП в Одеській області

ORCID: 0000-0001-8743-9902

ЗАСТОСУВАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ЗАХОДІВ ПРИМУСУ ТА ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ

Стаття присвячена питанню нормативно-правового регулювання застосування поліцейських заходів примусу та вогнепальної зброї під час воєнного стану. Автором наголошено, що в ході інтеграції України до Європейського Союзу, важливого значення набуває прийняття ефективного законодавства, яке регулює питання діяльності Національної поліції взагалі, та під час дії воєнного стану зокрема. Наголошено на тому, що надаючи право поліцейському застосовувати підручні засоби, законодавець повинен був дати визначення та класифікацію таких засобів. Здійснений аналіз міжнародно-правових актів стосовно термінології при поводженні з вогнепальною зброєю, зроблений висновок про те, що у проаналізованих зарубіжних актах, стосовно вогнепальної зброї використовується один термін – «застосування зброї».

Ключові слова: поліція, Закон, воєнний стан, поліцейський захід, вогнепальна зброя.

Постановка проблеми. Одним із пріоритетних напрямів інтеграції України до Європейського Союзу є адаптація національного законодавства до європейського правового простору. Така необхідність продиктована ще й тим, що держава продовжує проведення проєвропейських реформ у різних сферах життєдіяльності держави. Важливим моментом, проведення реформ, та їх нормативно-правового забезпечення, є те, що вони продовжують проводитись і під час повномасштабної агресії проти нашої держави з боку

російської федерації. Важливим кроком в цьому напрямі є реформування правоохоронних органів. Суттєвого значення при здійсненні їх реформування набуває ефективність національного законодавства, яке адаптується до законодавства Європейського союзу. Актуальність дослідження обумовлена ще й тим, що з початком збройної агресії російської федерації, виникає необхідність оперативного внесення змін до нормативно-правових актів, які регламентують діяльність правоохоронних органів взагалі, та Націо-

нальної поліції зокрема під час воєнного стану.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанню нормативно-правового регулювання застосування поліцією поліцейських заходів примусу та вогнепальної зброї приділяли такі науковці як С. Албул, М. Бурдін, Ю. Волков, А. Комзюк, О. Кириченко, Є. Липій, А. Моїсєєва, А. Наточій, В. Осадчий, О. Ульянов та ін. Приміром, О. Ю. Кириченко зазначає, що нові працівники поліції повинні чітко розуміти принципи роботи в умовах стрімкої реформи [1], що на думку, О. І. Ульянова базується на важливості належного вирішення питання нормативно-правового регулювання застосування поліцейських заходів примусу та вогнепальної зброї [2]. У свою чергу А. Т. Комзюк та Є. А. Липій, досліджуючи питання законодавчого регулювання поліцейських заходів, дійшли висновку про те, що з прийняттям Закону «Про Національну поліцію» значної деталізації отримало регулювання підстав застосування та видів спеціальних засобів, які раніше визначались підзаконними актами, що варто відзначити як позитив цього Закону, зважаючи на важливість цього питання для забезпечення прав і свобод людини та громадянина, це цілком виправдано [3].

Постановка завдання. Метою статті є розкриття сутності нормативно-правового забезпечення застосування поліцейських заходів примусу та вогнепальної зброї під час воєнного стану.

Виклад основного матеріалу. Євроінтеграційні процеси, які відбуваються в Україні, є стратегічним напрямом нашої держави. З цією метою здійснюється реформування в

різних сферах життєдіяльності країни. Важливим кроком в цьому напрямі є реформування правоохоронних органів. Початком такого реформування є прийняття у 2015 році Закону України «Про Національну поліцію», що стало, за словами науковців, початком нового історичного витка у розвитку України як демократичної європейської держави [1, с. 125]. В ході реформування, міліцію було реорганізовано в поліцію, змінено сам принцип реактивної діяльності міліції, який здійснювався як реакція на факт здійсненого уже правопорушення на проактивну діяльність поліції, направлену на недопущення антисоціальних проявів. Відповідно до вказаного Закону Національна поліція України є центральним органом виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку. Завданнями поліції є надання поліцейських послуг у сферах: 1) забезпечення публічної безпеки і порядку; 2) охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; 3) протидії злочинності; 4) надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [4]. Безумовно, що не всі завдання, покладені законом на поліцію, остання може виконувати лише застосовуючи метод переконання. Є непоодинокі випадки, коли здійснення превентивних заходів не достатньо для того, щоб забезпечити надійний правопорядок, та захистити права і свободи громадян, що відповідно до Конституції України є

найвищою соціальною цінністю, тому працівники поліції змушені застосовувати більш суворі заходи, а саме, поліцейські заходи примусу.

Слід зазначити, що новелою Закону «Про Національну поліцію» є введення такого поняття як поліцейський захід. Науковці А. Т. Комзюк та Є. А. Лапій, зазначають, що інститут превентивних поліцейських заходів, для вітчизняної юридичної науки є відносно новим, звертають насамперед увагу на термін «превентивні». Цей термін має латинське походження («*praeventio*») і означає «запобігання». Отже, буквально превентивні заходи є заходами запобігання правопорушенням, тобто покликані не допускати, відвертати їх. Таким чином, превентивні поліцейські заходи насправді можуть переслідувати мету і запобігання правопорушенням, і їх припинення. Іншими словами, у цій групі поліцейських заходів об'єднано окремі адміністративно-запобіжні заходи і заходи адміністративного припинення [3, с. 98].

В рамках нашого дослідження, є необхідність більш детально розкрити сутність цього феномену. Відповідно до ст. 29 вказаного закону, поліцейський захід представляє собою дію, або комплекс дій превентивного або примусового характеру, що обмежує певні права і свободи людини та застосовується поліцейськими відповідно до закону для забезпечення виконання покладених на поліцію повноважень.

Законодавець чітко прописує, яким вимогам повинен відповідати поліцейський захід. Він повинен бути законним, необхідним, пропорційним та ефективним. Обраний поліцейський захід є законним, якщо він визначений законом. Поліцейському

заборонено застосовувати будь-які інші заходи, ніж визначені законами України. Обраний поліцейський захід є необхідним, якщо для виконання повноважень поліції неможливо застосувати інший захід або його застосування буде неефективним, а також якщо такий захід заподіє найменшу шкоду як адресату заходу, так і іншим особам. Застосований поліцейський захід є пропорційним, якщо шкода, заподіяна охоронюваним законом правам і свободам людини або інтересам суспільства чи держави, не перевищує блага, для захисту якого він застосований, або створеної загрози заподіяння шкоди. Обраний поліцейський захід є ефективним, якщо його застосування забезпечує виконання повноважень.

Наразі, під час російської агресії, практика підтвердила своєчасність і правильність застосованих Україною превентивних заходів. Так, вже з 15.02.2022 введено посилений режим роботи прикордонників і поліцейських, а з 24 лютого цього року всі правоохоронні органи держави працюють в режимі воєнного часу. Поліцейські забезпечують правопорядок, несуть службу на контрольно-пропускних пунктах, патрулюють вулиці, виявляють підозрілі предмети, автомобілі та осіб, документують наслідки обстрілів, супроводжують потерпілих внаслідок ракетних ударів та їхніх родичів, які втратили зв'язок з рідними, запобігають фотографуванню військових об'єктів та об'єктів інфраструктури, здійснюють посилену охорону об'єктів і унеможливлення несанкціонованих проникнень диверсійних груп противника тощо [5].

Відповідно до Закону України від 15.03.2022 р. № 2123-IX «Про вне-

сення змін до законів України «Про Національну поліцію» та «Про Дисциплінарний статут Національної поліції України» з метою оптимізації діяльності поліції, у тому числі під час дії воєнного стану», поліція діє згідно із призначенням та специфікою діяльності з урахуванням тих обмежень прав і свобод громадян, а також прав і законних інтересів юридичних осіб, що визначаються відповідно до Конституції України та Закону України «Про правовий режим воєнного стану» [6]. Нагадаємо, що Закон України «Про правовий режим воєнного стану» визначає зміст правового режиму воєнного стану, порядок його введення та скасування, правові засади діяльності органів державної влади, військового командування, військових адміністрацій, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій в умовах воєнного стану, гарантії прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб [7].

Поліція для охорони прав і свобод людини, запобігання загрозам публічній безпеці і порядку або припинення їх порушення застосовує в межах своєї компетенції поліцейські заходи примусу, а саме: фізичний вплив, застосування спеціальних засобів та вогнепальної зброї. Поліцейським заборонено застосовувати заходи примусу, не передбачені законом. Разом з тим, Законом України «Про внесення змін до законів України «Про Національну поліцію» та «Про Дисциплінарний статут Національної поліції України» з метою оптимізації діяльності поліції, у тому числі під час дії воєнного стану» № 2123-IX від 15.03.2022) розширені повноваження поліцейських щодо

використання спеціальних засобів, а саме у разі необхідності відбиття нападу, що загрожує життю чи здоров'ю поліцейського або іншої особи, а також усунення небезпеки у стані крайньої необхідності або при затриманні особи, яка вчинила правопорушення та/або чинить опір поліцейському, поліцейський має право використати підручні засоби (ч. 5 ст. 42 Закону України «Про Національну поліцію») [6].

Слід зазначити, що у мирний час, у визначеному законом порядку та випадках, поліцейським дозволено застосовувати такі заходи примусу як фізичний вплив (сила), спеціальні засоби (кийки, кайданки, засоби сльозогінної та дратівної дії, ін.), вогнепальну зброю. Разом з тим, під час дії воєнного стану, у разі необхідності відбиття нападу або при затриманні особи, яка вчинила правопорушення та/або чинить опір поліцейському, поліцейський має право використати як заходи примусу, так і підручні засоби. На наш погляд, надаючи право поліцейському застосовувати підручні засоби, законодавець повинен був дати визначення та класифікацію таких засобів. Також поліцейським представлено право застосовувати заходи примусу до осіб, які беруть участь у збройній агресії проти України без урахування окремих обмежень та заборон, визначених законом (зокрема, дозволяється застосування заходів примусу без попередження, нанесення ударів спеціальними засобами без обмежень щодо локації їх нанесення, а також застосування вогнепальної зброї) [8].

Найбільш суворим заходом примусу є застосування вогнепальної зброї, у зв'язку з чим вкрай важ-

ливим є дотримання вимог законодавства працівниками поліції з метою недопущення перевищення повноважень та завдання шкоди. О.І.Ульянов досліджуючи питання нормативно-правового регулювання застосування поліцейських заходів примусу та вогнепальної зброї працівниками Національної поліції України, зазначає, що найбільш суворим заходом примусу є застосування вогнепальної зброї, у зв'язку з чим вкрай важливим є дотримання вимог законодавства працівниками поліції з метою недопущення перевищення повноважень та завдання шкоди [2]. Зазначене, актуалізує дослідження нормативно-правового регулювання відносин у сфері застосування поліцейських заходів примусу та вогнепальної зброї під час виконання працівниками Національної поліції службових повноважень. Сам факт закріплення на законодавчому рівні найсуворішого заходу примусу є фактом позитивним і таким, що відповідає міжнародним правовим актам щодо застосування вогнепальної зброї.

Разом з тим, виникають питання відносно термінології застосованої в статті, яка регламентує застосування вогнепальної зброї [2, с. 37]. На наш погляд, визнавши застосування вогнепальної зброї як найсуворішого заходу примусу, законодавець мав би чітко прописати всі положення ст. 46 Закон України «Про Національну поліцію», адже на прийняття рішення, щодо застосування зброї, час обмежується секундами. Натомість законодавець застосовує три терміни щодо застосування зброї. Так у п. 4 вказаної статті зазначено, що поліцейський уповноважений у виняткових випадках за-

стосовувати вогнепальну зброю. У п. 10 зазначається що поліцейський зобов'язаний у письмовій формі повідомляти свого керівника про застосування вогнепальної зброї, а також негайно повідомити свого керівника про активне застосування вогнепальної зброї. У п.13 йдеться про те, що поліцейський може використати вогнепальну зброю для подання сигналу тривоги або виклику допоміжних сил, або для знешкодження тварини, яка загрожує життю чи здоров'ю поліцейського та інших осіб. Таким чином, законодавець використовує три терміни відносно зброї: «застосування», «активне застосування» та «використання». Увівши в обіг новий термін, «активне застосування», законодавець не надав його визначення, і його різницю між «застосуванням».

В.І.Осадчий досліджуючи питання кримінально-правової складової регламентування поліцейських заходів примусу в Законі України «Про Національну поліцію», коментує різницю словосполучень – «застосування вогнепальної зброї» та «активне застосування вогнепальної зброї» виходячи з етимологічного значення терміну «застосовувати» – використовувати (вживати щонебудь з користю, користуватися чимось), вводити в практику, застосування – це активна поведінка. Саме так термін «застосування» сприймається, зокрема, в п. 1 ч. 4 ст. 46 ЗУ: «Поліцейський уповноважений у виняткових випадках застосовувати вогнепальну зброю: 1) для відбиття нападу на поліцейського або членів його сім'ї, у випадку загрози їхньому життю чи здоров'ю». Вчений доходить висновку, що обидва словосполучення – «застосування вогнепаль-

ної зброї» та «активне застосування вогнепальної зброї» несуть ідентичне навантаження. Тому акцентувати увагу на застосуванні вогнепальної зброї саме активно є зайвим [9].

Для з'ясування семантики вказаних термінів, звернімось до першоджерел. Відповідно до Словника Української мови, термін «застосовувати, «застосувати» значить використовувати що-небудь, запроваджувати вжиток, а термін «використовувати», «використати» визначається через категорію застосувати, вживати що-небудь з користю, користуватися чимось [10]. Як бачимо, терміни «застосовувати та «використовувати» є синонімами. На нашу думку, нема сенсу обтяжувати настільки важливе питання щодо застосування вогнепальної зброї, однотипними поняттями такими як «застосування», «активне застосування» та «використання» зброї. Замість цього залишити один термін, «застосування».

На користь нашого висновку, слугує аналіз міжнародно-правових актів щодо застосування вогнепальної зброї. У «Декларації про поліцію», зазначено що офіцери поліції повинні отримувати зрозумілі та чіткі розпорядження щодо способу та обставин, за яких вони повинні застосовувати зброю, поліцейські повинні отримувати ясні і чіткі вказівки щодо порядку і обставин застосування зброї [11]. Відповідно до ст. 3 Кодексу поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку, прийнятого Резолюцією 34/169 Генеральної Асамблеї ООН, вогнепальна зброя не повинна застосовуватися, за винятком випадків, коли підозрюваний правопорушник чинить збройний опір чи іншим чином ставить під за-

грозу життя інших і коли інші заходи, що мають менше винятковий характер, недостатні для затримання підозрюваного правопорушника. Про кожний випадок застосування вогнепальної зброї має бути негайно повідомлено компетентні органи влади [12]. В «Основних принципах застосування сили та вогнепальної зброї службовцями органів правопорядку» прийнятих восьмим Конгресом ООН з попередження злочинності та поводження з порушниками (Гавана, Куба, 27 серпня – 7 вересня 1990 року), зазначається, що службовці органів правопорядку при виконанні своїх обов'язків повинні, наскільки це можливо, застосовувати ненасильницькі засоби, перш ніж вдаватися до застосування сили і вогнепальної зброї. Вони можуть застосовувати силу і вогнепальну зброю тільки тоді, коли інші засоби є неефективними або не мають жодних шансів на досягнення бажаного результату. Службовці органів правопорядку не повинні застосовувати вогнепальну зброю проти людей, за винятком самозахисту або захисту інших осіб від неминучої загрози смерті або серйозного травмування, для запобігання вчиненню особливо серйозного злочину, пов'язаного з серйозною загрозою життю, для арешту особи, яка становить таку загрозу та чинить опір їх наказам, або для запобігання їй втечі, і тільки тоді, коли менш рішучі заходи недостатні для досягнення цих цілей. За будь-яких обставин умисне застосування сили, що має смертельний наслідок, допустиме лише тоді, коли цього абсолютно неможливо уникнути з метою захисту життя [13]. З проведеного аналізу міжнародних актів робимо висновок, всі вони

вживають один термін відносно зброї, «застосування».

Більше того, здійснивши аналіз законодавчих актів деяких зарубіжних країн маємо аналогічний результат з міжнародними правовими актами, всі вони використовують один термін відносно зброї, «використання». Так, Закон Чеської Республіки про поліцію Чеської Республіки 2008 року у ст. 56 «Застосування зброї», закріплює повноваження поліцейського і випадки, при яких він має право застосовувати зброю [14]. Відповідно до Закону про завдання і повноваження Баварської державної поліції від 14 вересня 1990 року [15] у всіх випадках, що стосуються вогнепальної зброї вживається термін «застосування». Наприклад ст. 66 Загальні приписи про застосування вогнепальної зброї; ст. 67 Застосування зброї проти осіб; ст. 68 Застосування зброї проти осіб у натовпі. Відповідно до ст. 17 Закону Республіки Польща «Про поліцію» від 1990 року [16], якщо засоби безпосереднього примусу виявилися недостатніми або їх застосування, з огляду на обставини даної події, є неможливим, поліцейський має право застосувати вогнепальну

зброю. Застосування вогнепальної зброї має відбуватися у спосіб, який завдає якомога меншої шкоди особі, проти якої застосовано вогнепальну зброю. Проведений аналіз законодавства деяких зарубіжних країн, що регулює порядок застосування вогнепальної зброї поліцейськими, дає підстави зробити висновок про те, що у всіх випадках, пов'язаних з вогнепальною зброєю, вживається один термін- «застосування» зброї.

Висновки. Основна мета застосування вогнепальної зброї полягає у захисті життя як працівників поліції, так і інших осіб, які перебувають у небезпеці. На прийняття рішення щодо застосування зброї у працівника поліції, в окремих випадках, є лічені секунди. Попри це, недотримання встановлених вимог, перевищення повноважень, чи навпаки незастосування зброї за необхідних умов, може призвести до трагічних наслідків. У зв'язку з чим, положення законодавства, яке визначає умови застосування зброї, мають бути чіткими та зрозумілими, а саме у ст. 46 Закону України «Про Національну поліцію» повинно бути зазначено один термін – «застосування» зброї.

Список використаних джерел

1. Кириченко О. Ю. Деякі аспекти становлення та реформування органів Національної поліції України. Сучасна європейська поліцейстика та можливості її використання в діяльності Національної поліції України: зб. тез доп. учасників міжнар. наук.-практ. конф. Харків: ХНУВС. 2019. С. 125-126.
2. Ульянов О. І. Нормативно-правове регулювання застосування поліцейських заходів примусу та вогнепальної зброї працівниками національної поліції України. Підготовка поліцейських в умовах реформування системи МВС України. Харків, 2018. С. 36-40.
3. Комзюк А. Т., Липій Є. А. Деякі проблеми законодавчого регулювання поліцейських заходів. Проблеми сучасної поліцейстики: тези доп. наук.- практ. конф. (м. Харків, 20 квіт. 2022 р.). Харків : ХНУВС, 2022. С. 96-100.
4. Про Національну поліцію: Закон України від 02 лип.2015 р. №580-VIII URL [c https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#): (дата звернення 27.10.2022).

5. Бурдін М. Ю. Розширення повноважень поліції через запровадження в державі правових та організаційних засад національного спротиву. Проблеми сучасної поліцейстики : тези доп. наук.- практ. конф. (м. Харків, 20 квіт. 2022 р.). Харків : ХНУВС, 2022. С.43-46.

6. Про внесення змін до законів України «Про Національну поліцію» та «Про Дисциплінарний статут Національної поліції України» з метою оптимізації діяльності поліції, у тому числі під час дії воєнного стану: Закон України від 15.03.2022 № 2123-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2123-20#Text>. (дата звернення 28.10.2022)

7. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 12.05.2015 р. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/389-19/>. (дата звернення 28.10.2022)

8. Моїсєєва А. Які повноваження надано поліцейським на час дії воєнного стану. Закон і Бізнес. 16.06.2022. URL: <https://zib.com.ua/ua/print/151773.html>.

9. Осадчий В. І. Кримінально-правова складова регламентування поліцейських заходів примусу в Законі України «Про Національну поліцію». Юридичний вісник 2015. № (37). С. 154- 160.

10. Словник української мови : в 11 т. / АН УРСР, Ін-т мовознавства; за ред. І. К. Білодіда. Київ : Наук. думка, 1970–1980. Т. 1. С. 412.

11. Резолюція Парламентської асамблеї Ради Європи «Декларація про поліцію» : від 08.05.1979 № 690 (1979) // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_803 (дата звернення: 28.10.2022).

12. Резолюція Генеральної Асамблеї ООН «Кодекс поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку» : від 17.12.1979 № 34/169 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_282/card2#Card (дата звернення: 28.10.2022).

13. Основні принципи застосування сили та вогнепальної зброї посадовими особами з підтримання правопорядку : від 07.09.1990 / Організація Об'єднаних Націй // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_334 (дата звернення: 29.10.2022).

14. Про поліцію Чеської Республіки : закон Чеської Республіки від 17.07.2008 / пер. з чес. мови здійсн. А. Поритком // Центр політико-правових реформ. URL: http://pravo.org.ua/files/Criminal%20justice/cheh_2.pdf (дата звернення: 29.10.2022).

15. Про завдання і повноваження Баварської державної поліції : закон від 14 вересня 1990 року / пер. з нім. мови здійсн. Б. Шльоером, Г. Рижковим // Центр політико-правових реформ. URL: http://pravo.org.ua/files/Criminal%20justice/Bav_90.pdf (дата звернення: 30.10.2022).

16. Про поліцію : закон Республіки Польща від 1990 р. / пер. з пол. мови здійсн. А. Поритком // Центр політико-правових реформ. URL: <http://pravo.org.ua/files/Criminal%20justice/Poland.pdf> (дата звернення: 30.10.2022).

L. Golinska, an investigator of the department of investigation of particularly serious crimes of the investigative department of the State Police in Odesa region
ORCID: 0000-0001-8743-9902

Use of police coercive measures and firearms during the state of martial

The article is devoted to the topical issue of legal regulation of the use of coercive police measures and firearms during martial law. The author emphasized that

in the course of Ukraine's integration into the European Union, the adoption of effective legislation that regulates the activities of the National Police in general, and during martial law in particular, becomes important. Attention is focused on the fact that the timely introduction of changes to legislative acts becomes important precisely during the martial law, which enables police units to act in accordance with the circumstances arising in their professional activities.

The author states that the amendment to the Law of Ukraine "On the National Police" is the introduction of such a concept as a police measure, which is an action or a set of actions of a preventive or coercive nature that restricts certain rights and freedoms of a person and is used by the police in accordance with the law to ensure the fulfillment of tasks entrusted to the police powers. The author emphasized the fact that the police action must be legal, necessary, proportionate and effective.

It has been established that the most severe coercive measure is the use of firearms, in connection with which it is extremely important for police officers to comply with the requirements of the law in order to prevent exceeding their powers and causing harm. It is emphasized that, giving the police the right to use improvised means, the legislator should have given the definition and classification of such means. An analysis of international legal acts related to the terminology when handling firearms was carried out, and it was concluded that in the analyzed foreign acts, one term is used in relation to firearms - "weapon use".

It is proposed to use in Article 46 of the Law of Ukraine "On the National Police" instead of the used terms "apply", "actively apply", "use", one term, as provided in the Laws of foreign countries, the term "Apply".

Keywords: *police, Law, martial law, police action, firearms.*